ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu ve složení: JUDr. Lenka Matyášová, JUDr. Vladimír Veselý, Mgr. MUDr. Radan Kuča, JUDr. Jindřich Psutka, JUDr. Gabriela Vilímková a Mgr. Martina Douchová, projednal v ústním jednání dne 10. 11. 2010 návrh na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudních exekutorů ze dne 21. 5. 2010 podaný **ministryní spravedlnosti JUDr. Danielou Kovářovou**, proti **JUDr. J. G.**, soudnímu exekutorovi, Exekutorský úřad Praha 6, se sídlem Bělohorská 17/270, Praha 6 - Břevnov

takto:

Kárné řízení proti

kárně obviněnému soudnímu exekutorovi
JUDr. J. G.

pro skutek,

I. že jako soudní exekutor ve věci sp. zn. 025 EZ 3016/08 dne 11. 11. 2008 sepsal exekutorský zápis se souhlasem k přímé vykonatelnosti dle § 40 odst. 1 písm. d) a § 78 písm. a) exekučního řádu a se závazkem 67 762 535 Kč mezi účastníky UPC Česká republika, a. s. se sídlem Praha, Závišova 5, jako osobou povinnou, za níž jednal Ing. M.K., jako člen představenstva společnosti UPC Česká republika, a. s. a její finanční ředitel a JUDr. J. V., advokátem se sídlem L. 59, P. 2, jako osobou oprávněnou, a takto učinil i přesto, že jak z výpisu z obchodního rejstříku platného ke dni provedení zápisu, tak ze stanov společnosti účinných ke dni sepsání zápisu, přičemž obojí měl soudní exekutor k dispozici, vyplývalo, že Ing. M. K., jako řadový člen představenstva a finanční ředitel oprávněný jednat za tuto společnost pouze ve věcech majetku nepřesahujícího 1,5 mil Kč, nebyl osobou oprávněnou za povinného jednat a uznat takový závazek, který byl předmětem exekutorského zápisu.

tedy

svým jednáním závažným způsobem porušil při výkonu činnosti své povinnosti, když v daném případě nepostupoval svědomitě a pečlivě, jak má na mysli ust. čl. 5 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů

č í m ž s e m ě l d o p u s t i t

kárného provinění podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu

se podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů

p ř e r u š u j e

pro skutek

II. že jako soudní exekutor pověřený exekučním řízením vedeném pod sp. zn. 025 EX 10935/06 realizoval dne 5. 6. 2008 dražební jednání ve vztahu k podniku povinné PharmDr. O. W., místo podnikání K. Ř., T. G. M. 584, a to i přesto, že zpráva správce podniku o ceně podniku ze dne 17. 3. 2008 avizovala možné předlužení podniku ve smyslu ust. § 338n odst. 6 o. s. ř. a k prodeji podniku přistoupil

t e d y

svým jednáním měl závažným způsobem porušit při výkonu exekuční činnosti své povinnosti, když v daném případě nepostupoval svědomitě a pečlivě jak má na mysli ust. čl. 5 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů,

č í m ž s e m ě l d o p u s t i t

kárného provinění podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu

s e z a s t a v u j e .

O d ů v o d n ě n í :

Kárný žalobce podal podle ust. § 117 odst. 2 písm. a) zákona č. 120/2001 Sb., o řízení ve věcech soudců. státních zástupců a soudních exekutorů kárnou žalobu pro oba výše uvedené skutky dne 21. 5. 2010.

Soudní exekutor byl obviněn jednak pro skutek, že dne 11. 11. 2008 sepsal exekutorský zápis se souhlasem k přímé vykonatelnosti dle § 40 odst. 1 písm. d) a § 78 písm. a) exekučního řádu a se závazkem 67 762 535 Kč mezi účastníky UPC Česká republika, a. s. se sídlem Praha, Závišova 5, jako osobou povinnou, za níž jednal Ing. M. K., jako člen představenstva společnosti UPC Česká republika, a. s. a její finanční ředitel a JUDr. J. V., advokátem se sídlem L. 59, P. 2, jako osobou oprávněnou, a takto učinil i přesto, že jak z výpisu z obchodního rejstříku platného ke dni provedení zápisu, tak ze stanov společnosti účinných ke dni sepsání zápisu, přičemž obojí měl soudní exekutor k dispozici, vyplývalo, že Ing. M. K., jako řadový člen představenstva a finanční ředitel oprávněný jednat za tuto společnost pouze ve věcech majetku nepřesahujícího 1,5 mil Kč, nebyl osobou oprávněnou za povinného jednat a uznat takový závazek, který byl předmětem exekutorského zápisu. Kárná žaloba byla podána na základě stížnosti společnosti UPC Česká republika, a. s. na postup exekutora, která byla doručena na ministerstvo spravedlnosti dne 5. 2. 2010. Kárná žaloba byla tedy podána pro uvedený skutek včas.

Dne 24. 9. 2010 byla kárnému senátu doručena zpráva Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, SKPV OHK 3. oddělení, ul. Kongresová č. 1666/2, Praha 4, č. j. KRPA-363-522/TČ-2010-000093, z něhož vyplynulo, že byly zahájeny úkony trestního řízení ve věci nepravdivého exekutorského zápisu 025 EZ 3016/2008 ze dne 11. 11. 2008 proti podezř. J. G. a podezř. Ing. M. K. a podezř. J. V. pro trestný čin podvodu dle § 209 odst. 1 a 2 písm. a) trestního zákona spáchaného formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákona ve stádiu pokusu dle § 221 tr. zákona, zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) odst. 3 písm. a), písm. b) trestního zákona.

Kárný senát dospěl k závěru, že je zde dána totožnost skutku, pro který byly zahájeny úkony v trestním řízení, proto s přihlédnutím k ust.§ 15 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů seznal, že je dán relevantní důvod pro přerušení kárného řízení pro skutek vymezený ad I. Přerušení řízení trvá do právní moci rozhodnutí vydaném v trestním řízení.

Kárná žaloba byla podána rovněž pro skutek, že obviněný exekutor pověřený exekučním řízením vedeném pod sp. zn. 025 EX 10935/06 realizoval dne 5. 6. 2008 dražební jednání ve vztahu k podniku povinné PharmDr. O. W., místo podnikání K. Ř., T. G. M. 584, přistoupil k prodeji podniku, a to i přesto, že zpráva správce podniku o ceně podniku ze dne 17. 3. 2008 avizovala možné předlužení podniku ve smyslu ust. § 338n odst. 6 o. s. ř. Kárný žalobce podal kárnou žalobu na základě stížnosti společnosti PHOENIX lékárenský velkoobchod, a. s. na postup exekutora ze dne 14. 9. 2009, která byla doručena na ministerstvo spravedlnosti dne 22. 9. 2009.

Včasnost podané kárné žaloby posoudil kárný senát podle ust. § 117 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále „exekuční řád“) ve spojení s ust. § 121 cit. zákona, neboť dospěl závěru, že ust. § 117 exekučního řádu je nutno

považovat za lex specialis k ust. § 9 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a exekutorů.

Podle ustanovení § 117 odst. 3 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále „exekuční řád“) musí být kárná žaloba podána do 6 měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo. Do šestiměsíční lhůty se nezapočítává doba, po kterou se provádějí přípravné úkony k prověření, zda ke kárnému provinění došlo, nejvýše však v délce dvou měsíců.

Subjektivní lhůta 6 měsíců i objektivní lhůta 3 roky jsou lhůtami prekluzivními, to znamená, že po jejich uplynutí již nelze kárnou žalobu podat. Pro určení počátku běhu šestiměsíční subjektivní prekluzivní lhůty je rozhodný výklad pojmu „dozvědět se“. Termín dozvědět se o kárném provinění přitom neznamená, že již v tomto okamžiku musí být najisto postaveno, že k jednání zakládajícímu kárné provinění došlo; zde postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Prokázání toho, že ke kárnému provinění došlo o kdo je za ně odpovědný je až předmětem příslušného řízení. Proto zjištění o porušení povinnosti stanovené zákonem, resp. Pravidly profesionální etiky a pravidly soutěže soudních exekutorů, je vázáno na určitou skutečnost, z níž plyne důvodné podezření, že k porušení došlo. Významný je proto okamžik vědomosti kárného žalobce o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní i jejich předběžné právní hodnocení v tom směru, zda je zde dáno důvodné podezření, že ke kárnému provinění došlo či nikoli. Byť jde o subjektivní lhůtu, je nutno „vědomí“ kárného žalobce, tedy v daném případě ministra spravedlnosti, založit na objektivní skutečnosti, tj. na datu, kdy ministerstvu spravedlnosti došla stížnost na postup exekutora, která svým konkretizujícím obsahem zcela dostačujícím způsobem skutek popisovala, a to s přihlédnutím i k tomu faktu, že skutkové okolnosti nebyly následně zpochybněny ve vyjádření samotného exekutora. Nelze dovozovat, že běh zákonné subjektivní lhůty k podání návrhu na kárné řízení počíná teprve dnem, kdy ministru spravedlnosti např. byla oficiálně předána zpráva o výsledku kontroly, neboť tím by počátek běhu uvedené lhůty se nutně stal věcí nahodilosti. Pověří-li ministr spravedlnosti, jako orgán oprávněný podat návrh na zahájení kárného řízení, provedením prověrky určitý odbor, což se běžně a pochopitelně děje (v daném případě tomu tak však ani nebylo, resp. ze spisového materiálu ani z vyjádření kárného žalobce při ústním jednání nevyplynulo, že by byla prověrka prováděna), implikuje nicméně tento postup, že lhůta k podání návrhu začíná běžet již dnem, kdy se o konkrétním případě dozvěděl, tedy stížnost obdržel. Počátek běhu lhůty nemůže být v žádném případě odvislý až od okamžiku předání věci ministru spravedlnosti poté, kdy se k ní až po prošetření stížnosti příslušnými odděleními ministerstva, tato vyjádří a předloží stanovisko, tedy od zcela neuchopitelných postojů pracovníků (např. jejich odbornosti, znalosti práva, pracovitosti, pohotovosti nebo od personálního obsazení). S takovými právně irelevantními skutečnostmi počátek běhu lhůty stanovené pro zahájení kárného řízení nelze spojovat, neboť by tím byl popřen především ústavněprávní požadavek právní jistoty. Lhůta 6 měsíců je zcela postačující k tomu, aby podaná stížnost byla vyhodnocena a vyvozeny z ní případné závěry a zpracovány podklady, ze kterých se podává důvodnost k podání kárné žaloby.

V projednávané věci není sporu ani pochyb o tom, že kárný žalobce se dozvěděl o zcela konkrétním konání exekutora, tzn. dozvěděl se o konkrétním skutku, tak jak byl popsán, již z podání stěžovatele dne 22. 9. 2009. V něm přitom stěžovatel dostatečným způsobem vyjádřil své důvodné podezření, že došlo k porušení zákona, přitom stěžovatel zcela přesně identifikoval předmětnou provedenou exekuci, popsal postup exekutora, uvedl rovněž s odkazem na ust. § 338n odst. 6 o. s. ř., že výkon rozhodnutí prodejem podniku nelze vést v případě, že podnik je tzv. předlužen; tzn. specifikoval i porušení konkrétního předpisu. V podané stížnosti byly detailně specifikovány veškeré listiny stran předmětné exekuce spisovými značkami, veškerá tvrzení ve stížnosti uvedená byla doložena listinnými důkazy, ke stížnosti byly přiloženy listiny obsahujících skutečnosti, o které se stížnost opírá.

Soudní exekutor na žádost kárné žalobkyně v termínu mu stanoveném dne 19. 10 2009 zaslal své vyjádření, v němž nečiní nikterak sporným skutek, který byl ve stížnosti popsán, vysvětluje zde pouze důvody svého jednání s tím, že je nepovažuje za nesprávné ani odporující zákonu a uvádí právní argumentaci. V příloze k vyjádření rovněž doložil listiny s věcí související.

Kárný senát má za to, že již v tomto okamžiku, kdy nebylo sporu o tom, zda a kým došlo k tvrzenému jednání contra legem, měl k dispozici kárný žalobce dostatek informací pro podání kárné žaloby. V rámci dalších „prověřovacích“ úkonů se tedy jednalo jen již o otázku právního posouzení. Od data 19. 10. 2009 však nebyly konány žádné úkony, které by bylo lze považovat *in eventum* za přípravné úkony nezbytné pro podání kárné žaloby a k nimž by bylo lze ve smyslu ust. § 117 odst. 3 exekučního řádu přihlédnout. Podle cit. ustanovení se do šestiměsíční lhůty nezapočítává doba, po kterou se provádějí přípravné úkony k prověření, zda ke kárnému provinění došlo, nejvýše však v délce 2 měsíců. Toto omezení brání tomu, aby nebyly podávány nepodložené kárné žaloby (tak tomu však není v případě, je-li jak stížnost tak i vyjádření exekutora, který nadto své jednání nezpochybní, podložena listinnými důkazy, přitom se jedná o listiny veřejné) a také zbytečnému a neodůvodněnému prodlužování subjektivní lhůty k podání kárné žaloby. Uvedené ustanovení však zásadně nelze interpretovat tak, že lhůta pro podání žaloby, jsou-li činěny přípravné úkony, je 8 měsíců. Úkony, které má citované ustanovení na mysli, nelze však přitom rozumět jakékoli úkony, ale pouze takové úkony, které jsou důvodné a nezbytné pro podání kárné žaloby, tedy takové úkony, kterými se zejm. zjišťuje a priori, zda se vůbec popsaný skutek stal, tak jak je v podaném podnětu popsáno a zda lze z podnětu (stížnosti) bez dalšího vycházet. I tyto úkony je však třeba činit bez zbytečného odkladu, tedy vždy již v šestiměsíční lhůtě. Pouze o dobu, po kterou jsou takové úkony prokazatelně činěny, se staví šestiměsíční lhůta a pouze o tuto dobu, po kterou se tak děje, se fakticky šestiměsíční lhůtu prodlouží, maximálně však o dva měsíce. V této souvislosti lze konstatovat, že není zřejmé, jaké přípravné úkony, k prověření jakých skutečností, v jakém rozsahu a zda tedy vůbec, byly třeba provést, a to zvláště k přihlédnutím k tomu, že kárná žaloba zcela bez dalšího převzala zjištění i hodnocení obsažené ve stížnosti. Obecně lze jistě připustit, že i právní posuzování věci a studium spisů může být do určité míry považováno za „přípravný“ úkon, nicméně tak se děje zpravidla v řádu několika dnů, je-li řešena konkrétní skutková nebo právní otázka (tak tomu však ani v daném případě nebylo, resp. to z žádných listin ve spise nevyplynulo), nikoli však paušálně v řádu celých 2 měsíců. V projednávané věci nebyly však prokazatelně od data 19. 10. 2009, kdy bylo

doručeno vyjádření exekutora, činěny žádné úkony, resp. jak uvedl kárný žalobce při ústním jednání „bylo stále prověřováno a zkoumáno“. Kárný žalobce byl zcela nečinný, a to až do dne 21. 5. 2010, kdy podal kárnou žalobu.

Vzhledem k tomu, že kárná žaloba byla podána v případě skutku II) po zákonné lhůtě, kárný senát v souladu s ust. § 19 odst. 4 ve spojení s ust. § 14 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů) řízení o kárném návrhu v této části zastavil.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** přípustné odvolání (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů).

V Brně dne 10. listopadu 2010

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně kárného senátu
ve věcech exekutorů